

Arrest

nr. 118 244 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 11 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, geboren te Elbasan op 27 november 1977. Verzoekster diende op 15 april 2013 een asielaanvraag in België in. Zij verklaarde op 17 maart 2013 het Rijk te zijn binnengekomen. Verzoekster werd op 15 april 2013 gehoord.

Op 8 mei 2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 11 juli 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de bestreden beslissing, die op 11 juli 2013 aan verzoekster werd betekend.

Op 11 juli 2013 werd een doorlaatbewijs afgeleverd.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische autoriteiten op 7 oktober 2013 aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld hebben dat verzoekster en haar zoon verdwenen zijn. De Belgische autoriteiten hebben, verwijzend naar het terugname akkoord van Italië van 25 juli 2013, een verlenging gevraagd van 18 maanden om met toepassing van artikel 19.4 (thans artikel 29.2 van de verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013) verzoekster en haar minderjarige zoon over te dragen.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde M. D.
geboren te Elbasan, op (in) 27.11.1977
van nationaliteit : Albanië
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar minderjarige zoon vroegen op 15.04.2013 asiel in België. De betrokkene legde bij haar aanmelding de volgende documenten voor : een paspoort van Albanië met nummer BI5104036, afgegeven op 21.06.2012 en geldig tot 20.06.2022; een identiteitskaart voor vreemdelingen van Italië met nummer AJ7300111 afgegeven op 16.10.2003 en geldig tot 15.10.2013; een verblijfstitel van Italië met nummer ITA97560AU afgegeven op 07.10.2008 en geldig tot 06.10.2013; een paspoort van Albanië met nummer BI7683955, afgegeven op 11.10.2012 en geldig tot 10.10.2017 van de minderjarige zoon van de betrokkene en een verblijfstitel van Italië met nummer ITA97560AU/01 afgegeven op 07.10.2008 en geldig tot 06.10.2013 van de minderjarige zoon van de betrokkene.

De betrokkene werd op 15.04.2013 door onze diensten gehoord en verklaarde dat ze sinds augustus 1998 in Italië verblijft. Ze verwierf een verblijfstitel vanwege arbeid. De betrokkene stelde verder dat haar voormalige echtgenoot in 2006 haar vader vermoordde en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zestien jaar. Haar voormalige echtgenoot -de scheiding werd in februari 2011 voltrokken- zou binnen afzienbare tijd kunnen worden vrijgesteld. De betrokkene voegde toe dat zij en haar zoon door haar voormalige echtgenoot worden bedreigd (dreigtelefoons, brieven). De betrokkene legde verschillende persartikels en een schrijven van haar advocaat in Italië voor betreffende deze feiten. Ze zou voor de moord op haar vader in 2006 drie keer klacht hebben ingediend bij de politie vanwege mishandeling, maar er zou niets zijn ondernomen.

Op 08.05.2013 werd een verzoek voor overname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Vanwege de detentie van de betrokkene werd toepassing gemaakt van artikel 17(2) van Verordening 343/2003. Artikel 18(6) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat in elk geval binnen een termijn van een maand moet antwoorden op een verzoek voor overname, waarbij artikel 17(2) werd ingeroepen. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze op 20.03.2013 met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en verplicht de betrokkene over te nemen.

Op 15.04.2013 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat een nicht van haar in België verblijft. Ze uitte verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat ze Italië diende te ontvluchten vanwege de bedreigingen die ze van haar voormalige echtgenoot ontving en vanwege het feit dat hij mogelijk zal worden vrijgesteld. Ze stelde te vrezen dat haar voormalige echtgenoot na zijn vrijlating zal pogen haar zoon van haar af te nemen.

Middels tussenkomsten van haar raadsman d.d. 05.04.2013, 09.04.2013, 07.05.2013 en 16.05.2013 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties haar asielaanvraag behandelen op grond van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. De betrokkene diende Italië te verlaten vanwege niet aflatende bedreigingen van haar voormalige echtgenoot en diens talrijke in Italië verblijvende familieleden. Er wordt geargumenteed dat van de betrokkene redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat ze asiel vraagt in Italië aangezien zij net dat land ontvlucht is en de reden van haar asielaanvraag zich (mede) in Italië situeert.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een Lidstaat kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene stelde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat een nicht van haar in België verblijft. Hieromtrent merken we op dat familielid ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. De moeder en broers van de betrokkene verblijven in Italië.

Betreffende haar verzoek haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 3(2) vanwege de bovenvermelde feiten merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor vrees uitte ten overstaan van haar in Italië verblijvende voormalige echtgenoot en leden van diens familie en niet ten overstaan van de Italiaanse instanties. In dit geval moet wat de vraag voor de toepassing van artikel 3(2) betreft worden beoordeeld of de betrokkene bijstand en bescherming kan verkrijgen van de instanties van de Lidstaat, waar ze haar hoofdverblijfplaats had. De betrokkene stelde tijdens haar verhoor dat ze voor de moord op haar vader in 2006 drie keer klacht indiende bij de Italiaanse politie vanwege mishandeling, maar er zou door de politie niets zijn ondernomen. We wijzen er op dat de betrokkene dit niet nader duidt en geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. De door de betrokkene vermelde feiten zijn van strafrechtelijke aard en waren het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties. De voormalige echtgenoot van de betrokkene werd veroordeeld. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid, zoals de door haar vermelde bedreigingen, dient te wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om te besluiten dat de bevoegde Italiaanse instanties de betrokkene niet de nodige bescherming en bijstand kunnen of willen bieden.

We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken. De betrokkene beschikt over een geldige verblijfstitel van Italië.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er mag van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de bevoegde Italiaanse instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon, die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. In Italië zal volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling opvang worden verstrekt. Verder kent Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", Oslo, april 2011 en Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern, mei 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten.

Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (rapport NOAS, p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport NOAS, p. 23). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Dat Italië in het nabije verleden een uitzonderlijk toestroom van immigranten kende door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië op dit ogenblik de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 15.04.2013 geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze bracht na het verhoor in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te stellen dat problemen inzake haar gezondheid of die van haar zoon een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar zoon bij overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat vanwege redenen van gezondheid risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zouden zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een overdracht aan Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(7) van Verordening 343/2003.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit de bespreking van de middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.2. In een eerste middel voert verzoekster aan: "SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENT-BEGINSEL; SCHENDING VAN ART. 33 VAN HET INTERNATIONAAL VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN DD. 28 JULI 1951 ART. 3 TOT BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN DD. 4 NOVEMBER 1950 ART. 7 INTERNATIONAAL VERDRAG INZAKE BURGERRECHTEN EN POLITIEKE RECHTEN DD. 19 DECEMBER 1966. HET BEGINSEL VAN HET NON-REFOULEMENT".

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"De beslissing van de Staatssecretaris is manifest in strijd met de essentie van de asielaanvraag van verzoekster.

Van verzoekster wordt verwacht dat zij in Italië asiel aanvraagt (en dus terugkeert naar Italië) terwijl zij net Italië ontvlucht is, en bescherming solliciteert t.o.v. de ernstige schade welke zij dreigt te lijden indien zij in Italië zou blijven.

De asielmotieven van verzoekster blijken afdoende uit de verklaringen van verzoekster (zoals weergegeven in de bestreden beslissing) en uit de verschillende brieven van de raadsman van verzoekster:

P. 1 bestreden beslissing:

"ze zou voor de moord op haar vader in 2006 drie keer klacht hebben ingediend bij de politie vanwege mishandeling, maar er zou niets zijn ondernomen";

P. 2 bestreden beslissing:

"betreffende haar verzoek haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van art. 3(2) vanwege de bovenvermelde feiten merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor vrees uitte ten overstaan van haar in Italië verblijvende echtgenoot en leden van diens familie";

P. 2 bestreden beslissing:

"de betrokkene stelde tijdens haar verhoor dat ze voor de moord op haar vader in 2006 drie keer klacht indiende bij de politie vanwege mishandeling, maar er zou door de politie niets zijn ondernomen"

Brief dd. 05.04.13 (stuk 3.1):

"Cliënte verbleef voorheen in Italië (en beschikt er over een verblijfsvergunning), doch thans is zij Italië ontvlucht uit vrees voor verdere represailles van haar echtgenoot (dhr. I. S.) en diens familie.

Na de doodslag door haar ex-echtgenoot op haar vader, (ingevolge de wens van cliënte om uit de echt te scheiden), welke nota bene geschiedde op klaarlichte dag op straat in Padova (Italië), heeft cliënte procedure aangevat teneinde hem de ouderlijke macht van haar ex-echtgenoot over hun zoon (A. S) te ontnemen.

De ouderlijke macht werd uiteindelijk enkel aan cliënte toegekend.

Ondermeer omwille van deze door haar ondernomen actie ontvangt cliënte thans niet- aflatende bedreigingen van haar echtgenoot en diens familieleden welke in Italië (Padova) woonachtig zijn.

Daarbij komt dat cliënte heeft vernomen heeft dat haar ex-echtgenoot binnen afzienbare tijd de gevangenis in Italië zou verlaten.

Cliënte zoekt m.a.w. bescherming tegen het gevaar dat zij (en haar zoon) loopt (lopen) wanneer zij nog langer in Italië zouden verblijven.

De familie van haar ex-echtgenoot is thans sterk vertegenwoordigd in Italië (Padova); volgende personen zijn er woonachtig (niet-limitatief...):

Dhr. Z. (...) (vader van de ex)

Mevr. K. (...) (moeder van de ex)

E. (...) (moeder " " ")

G. (...) (oom " " ")

E. (...) (neef " " ")

R. (...) (zus " " ")

V. (...) (zus " " ")

In de gegeven omstandigheden kan van cliënte redelijkerwijze niet verwacht worden dat asiel aanvraagt in Italië, aangezien zij net dit land ontvlucht is, en de reden van haar asielaanvraag zich (mede) in dit land situeert.

E-mail dd. 07.05.13 (stuk 3.2): "

Een terugnameverzoek aan de Italiaanse asielautoriteiten zou de negatie betekenen van de essentie van de asielaanvraag van cliënte, nl bescherming tegen de voormalige schoonfamilie in Italië. "

E-mail dd. 16.05.13 (stuk 3.3):

"Mag ik u vriendelijk verzoeken uiterlijk op deze datum een beslissing te willen nemen m.b.t. het namens cliënte geformuleerde verzoek, nl dat de Belgische asielautoriteiten zich bevoegd zouden verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van cliënte.

Het komt mij voor dat het absoluut tegen-aangewezen is om een terugnameverzoek te richten aan de Italiaanse asielautoriteiten, aangezien, ■ het weze herhaald, verzoekster (ook) bescherming solliciteert t.o.v. de situatie in Italië.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoekster een "vrees voor vervolging" c.q. "voor het lijden van ernstige schade" heeft wanneer zij verder zou moeten verblijven in Italië.

Zij vreest de represailles voor haar voormalige echtgenoot, terwijl de bescherming door de Italiaanse autoriteiten niet adequaat is (of kan zijn, gelet op de specifieke context van bedreigingen, intimidaties, en agressie (cfr. de doodslag op haar vader op klaarlichte dag in de straten van Padua, gedocumenteerd in de Italiaanse kranten welke werden neergelegd door verzoekster).

De bestreden beslissing verplicht verzoekster terug te keren naar Italië, d.i. het land tegenover hetwelke zij bescherming solliciteert ("dient zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties")]] begrijpe wie kan.

De beslissing is derhalve strijdig met het non-refoulement-beginsel, zoals geconsacreerd in de verschillende geciteerde bepalingen; cfr. art. 33 van het Vluchtelingenverdrag:

Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terug leiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Staatssecretaris is uiteraard niet gehouden asiel toe te kennen aan verzoekster (de Commissaris-Generaal is hiervoor immers bevoegd), doch hij is wel gebonden door de negatieve verplichting om een (kandidaat-vluchteling) uit te wijzen of uit te zetten naar een land waar zijn vrijheid of leven zou bedreigd worden.

in casu wordt verzoekster, zonder inhoudelijk onderzoek van haar asielaanvraag (in de Dublin-fase), uitgezet naar het land dat zij ontvlucht is en tegenover hetwelke zij bescherming solliciteert, d.i. een flagrante (en onbegrijpelijke) schending van het non-refoulement-beginsel door de Staatssecretaris."

2.3. Om te beoordelen of er ernstige motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Er wordt in de bestreden beslissing op een uitgebreide wijze gemotiveerd waarom de overdracht van verzoekster naar Italië dat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag aanvaard heeft, geen schending vormt van artikel 3 EVRM, waarbij onder meer de verdragen en Europese instrumenten aangestipt worden waarbij Italië aangesloten is en ingegaan wordt op verzoeksters verklaringen met betrekking tot de aan haar tijdens haar Dublin-interview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij besloot asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat.

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat verzoekster sedert augustus 1998 in Italië verblijft en er over een verblijfsvergunning beschikt. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeksters familie en nieuwe partner ook in Italië wonen. Voorts werd wel ingegaan op verzoeksters vrees voor haar voormalige echtgenoot die thans een gevangenisstraf van 16 jaar uitzit voor de moord op verzoeksters vader. Verzoeksters bewering dat ook zij gevisieerd was en Italië niet verlaten heeft omwille van bedreigingen van deze voormalige echtgenoot, werd als volgt beoordeeld:

"Betreffende haar verzoek haar asielaanvraag te behandelen met toepassing van artikel 3(2) vanwege de bovenvermelde feiten merken we op dat de betrokkene tijdens haar verhoor vrees uitte ten overstaan van haar in Italië verblijvende voormalige echtgenoot en leden van diens familie en niet ten overstaan van de Italiaanse instanties. In dit geval moet wat de vraag voor de toepassing van artikel 3(2) betreft worden beoordeeld of de betrokkene bijstand en bescherming kan verkrijgen van de instanties van de

Lidstaat, waar ze haar hoofdverblijfplaats had. De betrokkene stelde tijdens haar verhoor dat ze voor de moord op haar vader in 2006 drie keer klacht indiende bij de Italiaanse politie vanwege mishandeling, maar er zou door de politie niets zijn ondernomen. We wijzen er op dat de betrokkene dit niet nader duidt en geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. De door de betrokkene vermelde feiten zijn van strafrechtelijke aard en waren het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties. De voormalige echtgenoot van de betrokkene werd veroordeeld. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid, zoals de door haar vermelde bedreigingen, dient te wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om te besluiten dat de bevoegde Italiaanse instanties de betrokkene niet de nodige bescherming en bijstand kunnen of willen bieden."

Verzoekster brengt hiertegen niets *in concreto* in. Verzoekster heeft geen vrees ten aanzien voor de Italiaanse autoriteiten maar vreest enkel de Albanese familie van haar voormalig echtgenoot die in Italië woont, met name dat deze hun zoon zou afnemen en hij verzoekster mogelijk zal bedreigen omdat verzoekster intussen een nieuwe partner heeft. Met het herhalen van de in haar Dublin-interview aangevoerde grieven inzake de situatie van haar voormalig echtgenoot toont verzoekster geen voldoende concreet en aantoonbaar risico op een schending van artikel 3 EVRM aan. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4. In zoverre verzoekster artikel 7 BUPO al ontvankelijk inroept, wordt verwezen naar hetgeen werd gesteld onder punt 2.3.

2.5. Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag is beperkt *rationae personae*. De toekenning van de status van vluchteling is echter van declaratieve aard. Dit impliceert dat zowel erkende vluchtelingen als asielzoekers vallen onder de toepassing van deze bepaling.

Daargelaten dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking kent, kan verwerende partij niet nuttig wijzen op het arrest nr. 99 417 van 21 maart 2013 van de Raad aangezien daarin uitdrukkelijk werd gesteld dat de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag niet aan verzoeker werd verleend en het arrest aldus een uitgeprocedeerde asielzoeker betrof.

2.5.1. In deze dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster betwist niet dat ze een onderdane is van een derde land, noch dat ze verzocht om internationale bescherming. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op basis van de wettelijke criteria waarvan de kern de beoordeling is van de vraag of verzoekster internationale bescherming dient te genieten bij gebrek aan nationale *-in casu* Albanese- bescherming. Op geen enkel ogenblik heeft verzoekster aangehaald dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden terugsturen naar Albanië, noch dat zij de Italiaanse autoriteiten vreesde. Integendeel verzoekster heeft een verblijfsvergunning in Italië en woont er reeds zestien jaar. Verzoekster bevestigt dat haar voormalige echtgenoot is veroordeeld voor de moord op haar vader en dat de *'ouderlijke macht (...) uiteindelijk enkel aan cliënte toegekend'* werd. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar ze stelt dat de bestreden beslissing *"de (volstrekt absurde) negatie [is] door de Staatssecretaris van de inhoud van de asielaanvraag van verzoekster en van de door verzoekster ingeroepen asielmotieven"* nu de bestreden beslissing uitvoerig toelicht waarom Italië als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en ook werd nagegaan of verzoeksters terugkeer naar Italië een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM, *quod in casu non*.

2.5.2. Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op *"VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1-3 WET 29 JULI 1991); Eerste schending: schending van de materiële motiveringsverplichting iuo. art. 3.2 van de Dublin-Verordening 343/2003 (geen toepassing maken van de soevereiniteitsclausule); Tweede schending: schending van de materiele motiveringsverplichting iuo. art. 17 (2) en 18(6) van de Dublin-Verordening; Derde schending: schending van de materiele motiveringsverplichting- gerechtelijk onderzoek??"*.

2.6.1. Verzoekster stelt als volgt:

“Verzoekster en haar raadsman hebben op omstandige en goed onderbouwde wijze de toepassing van de Soevereiniteitsclausule ex art. 3.2. van de Dublin-Verordening gesolliciteerd, (zie de verschillende brieven van de raadsman van verzoekster, volledigheidshalve bijgevoegd bij huidig verzoekschrift)

Verzoekster zoekt bescherming tegen een terugkeer naar Italië, zodat van de Staatssecretaris redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij verzoekster niet uitzet naar Italië om daar de asielprocedure te doorlopen.

Dit is de (volstrekt absurde) negatie door de Staatssecretaris van de inhoud van de asielaanvraag van verzoekster en van de door verzoekster ingeroepen asielmotieven.

Ten onrechte, en zonder afdoende motivering, weigert de Staatssecretaris toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule ex. Art. 3.2, van de Dublin-Verordening”.

Tweede schending: schending van de materiele motiveringsverplichting iuv. art. 17 (2) en 18(6) van de Dublin-Verordening

Volgens de inhoud van de bestreden beslissing zou verzoekster in detentie verkeerd hebben.

De bestreden beslissing verwijst immers naar art. 18(6) van de Verordening 343/2003, nl. dat de verzochte lidstaat over een termijn van één maand beschikt om te antwoorden op het verzoek tot overname, waarbij art. 17 (2) werd ingeroepen.

Art. 17(2) betreft de hypothese van de asielzoeker in hechtenis, hypothese welke evenwel nooit heeft voorgelegen voor verzoekster.

Waar de bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van art. 18(7) van de Dublin-Verordening- en het impliciet akkoord met de overname na het laten verstrijken van de termijn van één maand- is zij derhalve onjuist gemotiveerd, aangezien zij gebaseerd is op de onjuiste premisse als zou verzoekster in detentie verbleven hebben.

Het is voor verzoekster overigens een compleet raadsel hoe de Italiaanse asielautoriteiten, zich reeds op 20.03.13 (sic in de bestreden beslissing) akkoord zou kunnen verklaard hebben met de asielaanvraag van verzoekster, terwijl de asielaanvraag pas dateert van 15 april 2013.

Vermoedelijk berust deze materiële mislag op het slechter uitgevoerde knip- en plakwerk door de gemachtigde van de Staatssecretaris...

Zulke mislag(en) is (zijn) veelzeggend nopens (het gebrek aan) zorgvuldigheid door de Staatssecretaris gehanteerd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Derde schending: schending van de materiele motiveringsverplichting- gerechtelijk onderzoek??

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de klachten van verzoekster het voorwerp hebben uitgemaakt van een gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties, (p. 2, 5 alinea)*

Verzoekster heeft het tegendeel verklaard (het optreden van de politie was niet adequaat), en in het dossier is er geen enkel element dat de stelling (als zou er een gerechtelijk onderzoek zou gevoerd) ondersteunt.

Het behoort niet aan de Staatssecretaris om haar motivering aan te vullen met loutere assumpties nopens een vermeend gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties, zeker niet wanneer deze uitdrukkelijk worden tegengesproken door de verklaringen van verzoekster en wanneer hiervoor in het administratief dossier geen enkele grondslag bestaat.

De motivering terzake het vermeende gerechtelijk onderzoek is gebrekkig en onjuist, en kan derhalve niet worden weerhouden.

Het (niet-)adequaat optreden door de Italiaanse autoriteiten c.q. het gebrek aan bescherming voor verzoekster is een essentiële reden geweest voor verzoekster om asiel aan te vragen in België (en uiteraard niet in Italië zelf), zodat de onjuiste motivering hieromtrent de nietigverklaring van de bestreden beslissing rechtvaardigt.

Het komt verzoekster overigens voor dat de Staatssecretaris hier reeds een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van verzoekster maakt, hetgeen uiteraard uitgesloten is in het kader van de bepaling van de bevoegde lidstaat.”

2.6.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6.4. De Raad herinnert er in deze echter aan dat ook artikel 17, § 1 en 2 Dublin III V. 604/2013 bepaalt dat iedere lidstaat, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dit op verzoek van een andere lidstaat. Echter de zgn. soevereiniteitsclausule houdt op zich geen verplichting in voor verweerder. Verweerder dient van deze discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt echter wel gebruik te maken indien er zeer ernstige aanwijzingen bestaan dat een toepassing van de in de verordening bepaalde bevoegdheidsregels aanleiding zou geven tot een inbreuk op mensenrechten die een absoluut karakter hebben. *In casu* werd uitdrukkelijk in de bestreden beslissing gesteld dat *“Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om te besluiten dat de bevoegde Italiaanse instanties de betrokkene niet de nodige bescherming en bijstand kunnen of willen bieden. We merken verder op dat Italië op grond van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken. De betrokkene beschikt over een geldige verblijfstitel van Italië”*. Daarbij worden nog de verdragen en Europese instrumenten aangestipt waarbij Italië is aangesloten en werd ingegaan op verzoeksters verklaringen met betrekking tot de aan haar tijdens haar Dublin-interview gestelde vraag of er specifieke redenen zijn waarom zij besloot asiel aan te vragen in België en of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich verzetten tegen een overdracht aan de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat.

2.6.5. In een tweede onderdeel houdt verzoekster voor dat de bestreden beslissing op bepaalde punten onjuist zou zijn gemotiveerd.

Verzoekende partij heeft terecht opgemerkt dat bepaalde feitelijke gegevens niet correct werden opgenomen in de bestreden beslissing terwijl deze wel ondubbelzinnig blijken uit het administratief dossier. Het verzoek tot overname werd overgemaakt op 8 mei 2013, op grond van art. 9(1) van de Verordening 343/2003. Het is dan ook op 9 juli 2013 (en dus niet op 20 maart 2013) dat de Belgische autoriteit aan de Italiaanse overheid berichtte dat Italië geacht werd in te stemmen met het verzoek, nu de termijn voorzien in art. 18(1) van de Verordening 343/2003 (en dus niet in art. 18(6)) was verstreken. De termijn voor antwoord is wel correct toegepast en evenmin staat ter discussie dat verzoekster valt onder art. 18(1) van de Verordening 343/2003 (en dus niet in art. 18(6)). Zoals verwerende partij stelt *“hebben de Italiaanse overheden inmiddels bevestigd dat zij de bevoegde lidstaat zijn (“Mme est titulaire en Italie d’un titre de séjour pour travail, ce qui rendrait son cas un art. 9.1 (titre de séjour valable) et donc une prise en charge de notre part correcte”)*”.

Uit de uiteenzetting van verzoekster blijkt duidelijk dat ze de correcte toepasselijke artikelen kent te meer nu ze zelf aangeeft dat het materiële vergissingen betreffen. Verzoekster is zich tevens bewust dat ze zich bevond in de wettige voorwaarden om een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. De (terecht) aangehaalde materiële vergissingen kunnen dan ook niet leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.6.6. In een derde onderdeel stelt verzoekster dat *“In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de klachten van verzoekster het voorwerp hebben uitgemaakt van een gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties, (p. 2, 5* alinea). Verzoekster heeft het tegendeel verklaard (het optreden van de politie was niet adequaat), en in het dossier is er geen enkel element dat de stelling (als zou er een gerechtelijk onderzoek zou gevoerd) ondersteunt. Het behoort niet aan de Staatssecretaris om haar motivering aan te vullen met loutere assumpties nopens een vermeend gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties, zeker niet wanneer deze uitdrukkelijk worden tegengesproken door de verklaringen van verzoekster en wanneer hiervoor in het administratief dossier geen enkele grondslag bestaat.”*

Verzoekster gaat echter uit van een selectieve of foutieve lezing van de bestreden beslissing waarin eerst wordt gesteld: *“De betrokkene stelde tijdens haar verhoor dat ze voor de moord op haar vader in*

2006 drie keer klacht indiende bij de Italiaanse politie vanwege mishandeling, maar er zou door de politie niets zijn ondernomen". Daarop wordt in de bestreden beslissing enerzijds gewezen "dat de betrokkene dit niet nader duidt en geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen" en anderzijds dat de "door de betrokkene vermelde feiten zijn van strafrechtelijke aard en waren het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek door de Italiaanse instanties. De voormalige echtgenoot van de betrokkene werd veroordeeld. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid, zoals de door haar vermelde bedreigingen, dient te wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen reden om te besluiten dat de bevoegde Italiaanse instanties de betrokkene niet de nodige bescherming en bijstand kunnen of willen bieden." De motieven steunen dan ook op correcte feiten zoals aangebracht door verzoekster.

2.6.7. Een schending van de formele en materiele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt niet aangetoond.

2.6.8. Het tweede middel is ongegrond.

2.7. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van "HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL I.U.O. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL".

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekster herhaalt dat "zij asiel aanvraagt omwille van de specifieke omstandigheden in Italië en het gebrekkige gevolg dat wordt gegeven door de Italiaanse instanties, aan de verschillende klachten" maar niet ingaat op de uitgebreide motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt aangegeven dat waarom Italië de verantwoordelijk lidstaat is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag en ook werd onderzocht of een terugkeer naar Italië een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster kan daarbij niet tegelijkertijd stellen dat ze een asielaanvraag indient omwille van een vrees voor vervolging in Italië en vragen om haar asielaanvraag in België te laten behandelen op grond van art. 3(2) van de Verordening 343/2003 dus omwille van humanitaire redenen met name om persoonlijke problemen met de familie van haar voormalige echtgenoot en niet met de Italiaanse autoriteiten. Door het louter herhalen van deze elementen doet verzoekster geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

2.7.2. Het derde middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK